

ပုည ခင် စာ အုပ် တိုက်

ပုညခင်

ဒေင်သို့ ၂၅ နာရီအလို

LnC

Sunday

5:00 Pm

“မမကြီးရေ..... မမကြီးရေ...”

အိမ်ရှေ့ဆီက မိနီ၏ အလန့်တကြား အော်ဟစ်ခေါ်သံကြောင့် ဖြူညွနဲ့ သီကျူးအတွက် ညစာ ပြင်ဆင်နေသော မနောက မီးဖိုပေါ်က ဟင်းအိုးကို ချက်ချင်း ထားမပစ်ခဲ့နိုင်သေးတာမို့ ဘာဖြစ်လို့ များ ပါလိမ့်ဟု ဆက်နားစွင့်ထားဆဲ....

“မမကြီးရေ.....အမလေး မမကြီးရေ... ဒုက္ခတော့ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ မမကြီးရေ...၊ မြန်မြန်လာပါ မမကြီးရေ.”

မိနီက ငယ်သံငယ်ရင်းပါအောင် အော်ခေါ်နေပြီး ဘာမှန်း မသဲကွဲသည့် ဆူဆူညံညံ အသံတွေကိုပါ ကြားလိုက်ရတာမို့ မနောက ရင်တုန်သွားရကာ ဂတ်စ် မီးဖိုခလုတ်ကို အမြန်ပိတ်ခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ခပ်သော့သော့ လေးပြေးထွက်လာပါသည်။ ။

“မိနီ... ဘာဖြစ်တာလဲ.... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒီ.... ဒီမှာ ...သူတို့ ..... သူတို့ တွေ....”

အိမ်မှာ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းရသည့် မိနီက တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ပဲ အိမ်တံခါးဝဆီ လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်သည်။ ။ မိနီ စကားမဆုံးခင် မ

နောအကြည့်က အိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်သွားသည်။ ။

ဘုရားရေ ... လူအုပ်ကြီးက မနည်းလှပါလား...။

မြတ်မနောဖြူက အိမ်တံခါးဝမှာ ရပ်နေသည့် လူအုပ်ကြီးကို အတွေ့မှာ လန့်ဖျပ်ပြီး နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိသည်။ ။

သော့ခတ်ထားတဲ့ သံတံခါးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ယောက်ျားဘသားလေးငါးယောက်က တုတ်တွေ ဘာတွေဆွဲလျက် ...ဒေါသမျက်နှာ အသီးသီးဖြင့် မြတ်မနောဖြူကို စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ။

မနောသည် ကြောက်လည်း ကြောက်၊ အံ့လည်း အံ့ဩကာ....

“ရှင်... ရှင်တို့ က ...”

“ကျုပ်တို့ က ချောကလျာရဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေပဲ...”

“ချော.... ချောကလျာ ဆိုတာက....”

“ကျွတ်...၊ ခင်ဗျား ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ ...၊ အခု ခင်ဗျားမောင် သီကျူး ဘယ်မှာ လဲသာ ပြောပါ”

“သီကျူးက သင်တန်းသွားတယ်လေ...”

“ခင်ဗျား မောင် သီကျူးက သင်တန်းသွားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျုပ်တို့ ညီမ ချောကလျာကို ခိုးပြေးသွား တာ....”

“ရှင်....”

မနောမှာ အံ့ဩလွန်းလို့ အသက်ရှူတောင် ရပ်ချင်ချင်ဖြစ်သွားသည်။ ။ ကိုယ့်မောင် ရည်းစားများ တာကို သိပေမယ့် ခုလို ရုတ်တရက်ကြီး မိန်းမခိုးသွားလိမ့်မယ်လိုတော့ မထင်ခဲ့....။ ဟင့်အင်း....သီကျူးက ဒီလို လုပ်မယ့် လူမျိုးမှ မဟုတ်တာ...။ သူ့အညွန့်သူ မချိုးဘူးဟု မနော ယုံသ

ည် ။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်....”

“ဘာဗျ...”

တံခါးဝက အုပ်စုကြီးရဲ့ စုပေါင်း အော်ဟစ်လိုက်သံက မနော့ကို တောင် လွင့်ထွက်သွားစေမလားဟု ထင်လိုက်ရပါသည် ။

“ခင်ဗျား တာဝန်မဲ့စကား မပြောနဲ့ ၊ သီကျူးနဲ့ ညီမလေးနဲ့ ကြိုက်နေကြတာ ရပ်သိရွာသိပဲ”

“ရပ်ရွာက သိပေမယ့် ကျွန်မကတော့ တကယ် မသိတာပါရှင်...”

“မမကြီး .... မမကြီး...”

ဇွတ်ငြင်းနေသည့် မနော့ကို မိနီက အသာကလေး လက်ကုတ်၍ ခေါ်သည် ။ မိနီက မနော့လက် ကိုဆွဲသွားကာ မနော့ နားနားကပ်၍ ...

“ချောကလျာဆိုတာ ခုတလော အစ်ကိုလေးနဲ့ တွဲနေတဲ့ အစ်ကိုလေး ရည်းစားပဲ မမကြီးရဲ့ ...! မိနီကိုတောင် မုန့်ဖိုးပေးပြီး ပန်းစည်းသွားပေး ခိုင်းလို့ သွားပေးဖူးတယ်”

“ဟင်...ကြည့်စမ်း၊ နင်ကပါ...”

မနော့သည် မိနီကို စိတ်တိုသွားသော်လည်း လောလောဆယ်မှာ တော့ အပြင်က ကိစ္စက ပိုအရေးကြီးတာမို့ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်လည် လိုက်ရင်း....

“ဒါ....ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်”

“ဘာက ဘယ်လိုရှိတာလဲ၊ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်တွေ လာပြောမနေနဲ့ ...”

“ဒီကိစ္စက အထင်မှားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ရှင်...၊ သီကျူးကလည်း တခြား တစ်နေရာမှာ ၊ ရှင်တို့ ညီမကလည်း တစ်နေရာမှာ သတ်သတ်စီ ရှိနေတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ကျွတ်... ပြောရခက်လိုက်တာ၊ ကျုပ်တို့ မိန်းကလေးရှင်ဘက်ကလည်း မသေချာဘဲ မစွပ်စွဲဘူးဗျ၊ ညီမလေးက သူ့ချစ်သူနောက်လိုက်သွားပြီလို့ သေသေချာချာ စာရေးခဲ့တာ...”

“သူ့ချစ်သူ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာကိုရော ရေးခဲ့လို့ လားရှင်၊ သူ့ချစ်သူလို့ ပြောတိုင်း သီကျူး ဖြစ်ရရောလား”

“ခင်ဗျား မောင်နဲ့ တွဲနေတာ ရပ်သိ ရွာသိလို့ ပြောပြီးပြီလေဗျာ...”

“ရပ်မသိ ရွာမသိ ချစ်သူမျိုး ရှိခဲ့ရင်ရော...”

“ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ...”

အုပ်စုလိုက်ကြီးဟာ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီး သံတံခါးတစ်ထပ်ကို ခုပဲ ချိုးဖျက်ပြီး အထဲ ဝင်တော့မည့် ပုံပေါက်လာသဖြင့် မနောက်နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ထပ်ဆုတ်ရင်း... ‘သီကျူးရေ ငါတော့ နှင့်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်တော့မယ်...’ဟု စိတ်ထဲကနေ ရေရွတ်မိပါသည် ။ အရေးထဲမှာ အိမ်က အငယ်လေးလည်း မရှိ...။ ဘယ်ကို သဝေထိုးနေမှန်း မသိ ။ ဖြူညွန့် သီကျူးဆိုတာ ဂိုဏ်းတူ မောင်နှမတွေလေ...။

“ပြော.... ပြောပါ၊ အခု ... ရှင်တို့ က ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊

ကျွန်မက ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲ..”

“ခင်ဗျားမောင် သွားတတ်တဲ့ နေရာတွေကို လိုက်ရှာပေးပါ၊ ကျုပ်တို့ ညီမက အသက် ၁၈နှစ်တောင် ပြည့်သေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြန်ရှာမတွေ့ရင်တော့ ကျုပ်တို့ က သက်ဆိုင်ရာကို

အကြောင်းကြားရမှာပဲ၊ ကျုပ်တို့ ညီမလေးကို ဒီညမကူးခင် ကျုပ်တို့ လက်ကို ပြန်အပ်ပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့.... ဟုတ်ကဲ့ပါ...”

မနောက တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နဲ့ ပဲ ခေါင်းလေး တဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြလိုက်ရပါသည်။ ။ ထိုလူအုပ်က မနောကို ပေစောင်းပေစောင်း မကျေမချမ်းကြည့်လျက် အိမ်တံခါးဝအနီးမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။ ထိုလူအုပ်စုကြီး မနော မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားပါမှ စိတ်အေးရမှာ မို့ မနောက တောင့်တောင့်မတ်မတ်လေး ရပ်လျက် သူတို့ ကို လှမ်းကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။ ။ ထိုအချိန်မှာ ပဲ ထိုလူအုပ်ထဲက လူတစ်ယောက်က ခြေလှမ်းတို့လျက် မနောဘက်သို့ ပြန်လည်ကြည့်လာရင်း...

“ဒီမှာ .....ဒေါ်မနောဖြူ”

“ရှင်...”

“ခင်ဗျားလည်း မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း အိမ်တွင်းချည်း အောင်းမနေနဲ့ ဦး၊ နည်းနည်း ပါးပါးအပြင်လေး ဘာလေးထွက်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ကဟာတွေအကြောင်း သိအောင် လေ့လာလိုက်ဦး....”

“ရှင်....ဪ... ဟုတ်.... ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မနောက ယောင်တောင်ပေါင်တောင်လေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးမှ ‘ဒါ..ငါ့ကိုဖွဲ့တာပဲ’ ဟု သဘောပေါက်ကာ စိတ်တိုလာရပါသည်။ ။

မနောသည် စိတ်တွေထူပူ ရှုပ်ထွေးလာကာ ဘာက ဘယ်လို စလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ပျာနေပါသည်။ ။

သီကျူးကို မနော ဘယ်လိုရှာရမှာလဲ..။ သီကျူး သွားတတ်တဲ့ နေရာ အစုံအစေ့ကိုလည်း မနော သိမထားပါ။ မနောက အပြင်သိပ်ထွက်

တတ်တဲ့ သူလည်း မဟုတ်တာမို့ သီကျူးတို့လို လူငယ်တွေ သွားလာတတ်တဲ့ ကော်ဖီဆိုင်တို့ ၊ အင်တာနက်ဆိုင်တို့ ဘယ်နားမှာ ရှိသလဲဆိုတာ တောင် ရေရေရာရာ မသိချင်။

သီကျူးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်နိုင်သူဆိုလို့ ဖြူဥ တစ်ယောက်ပဲရှိတာ...။ ဒီဖြူဥကလည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ ခုထိ ပေါ်မလာ....။

နေဦး... ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားစမ်း၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်က ဘယ်လို စရှင်းရမလဲ...။

အာ... ငါ့နှယ် တုံးလိုက်တာ ...။ ဖုန်းဆက်ကြည့်ရမှာ လေ။ သီကျူးကို ဖုန်းခေါ်ကြည့်လိုက်ရင် ရသားနဲ့ ...။

မနောက ဖုန်းဆီ လှစ်ခနဲ ပြေးသွားကာ ဖုန်းခွက်ကို ကောက်မပြီး သီကျူးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို အလျင်စလို နှိပ်လိုက်သည် ။

တစ်ဖက်က ဖုန်းစောင့် နတ်သမီးရဲ့ ပြန်ဖြေသံပဲ ကြားရသည် ။ စက်ပိတ်ထားပါသဖြင့်တဲ့ ...။ ဘုရားရေ... တကယ် ခိုးပြေးသွားလို့ များ ဖုန်းပိတ်ထားလေသလား။

သီကျူးဖုန်းကို ဆက်တိုက် ဆယ်ကြိမ်လောက်နှိပ်ကြည့်သော်လည်း မရတာမို့ ဖြူဥ ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်ရပြန်သည် ။ မယ်မင်းကြီးမ ဖုန်းကလည်း ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာပြင်ပမှာ ပါတဲ့ ...။

ဖုန်းခေါ်နေသော မနောရဲ့ နဖူးပေါ်မှာ ချွေးဥကြီးတွေ အသီးအသီး ထကာ ပေါက်ခနဲ ပေါက်ခနဲ ခုန်ချလာသည် ။ ဖုန်းခေါ်လို့ မရတဲ့ အဆုံးကျမှ အနားမှာ ရပ်နေသည့် မိနီကို သတိရလာကာ...

“မိနီ ... လာစမ်း... ဒီနားကို....၊ မမကြီး မေးစရာရှိလို့ ”

“ဟုတ်...”

မိနီက ခပ်ရွံ့ရွံ့ ပုံစံလေးဖြင့် မနောအနားသို့ လျှောက်လာသည်။ ။

“မမကြီး မေးတာတွေကို စကားမချန်ဘဲ ပြေရမယ်နော် မိနီ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ချောကလျာနဲ့ သီကျူးနဲ့ ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ သေချာလား...”

“သေချာပါတယ် မမကြီး၊ အစ်ကိုလေး ခိုင်းလို့ ပန်းစည်းတို့၊ စီဒီတို့ မိနီ သွားပို့ပေးဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်မှာ အစ်ကိုလေးတစ်ယောက်တည်းရှိနေရင် အဲဒီ ချောကလျာနဲ့ ဖုန်းပြောပြောနေတာ မိနီကြားတယ်”

“အဲဒီ ချောကလျာဆိုတာ ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးလဲ..”

“မဟန်ဘူး မမကြီး...”

မိနီက နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ရွဲ့ကာ လက်ခါပြရင်း ပြောလိုက်သဖြင့် မနော စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ ။ မိနီလို ကောင်မလေးကတောင် မဟန်ဘူးလို့ သုံးသပ်မှ တော့ သုံးစားလို့ မရတာ အသေအချာပေါ့...”

မိနီဆိုတာ မနောတို့ နဲ့ ဆွေမျိုး အဖျားအနားတော်တဲ့ တောနယ်က ကောင်မလေး...။ ငယ်ငယ် ကတည်းက ခေါ်မွေးထားတာမို့ ငယ်မွေးခြံ ပေါက်လို့ တောင် ပြောလို့ ရမလားမသိ။ မိနီပုံစံက အရပ်ပုပျပ်ပျပ် ၀၀ လုံးလုံး မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း အသားညိုညို။ အသက် ၁၅ နှစ်လောက်ပဲရှိ သေးတဲ့ မိနီဟာ အိမ်က ဖြူငွေရဲ့ အကျ စကတ်တွေ၊ ဘောင်းဘီတွေကို တော်တော် မတော်တော် ယူဝတ်တတ်တာမို့ မိနီကို ကြည့်လိုက်တိုင်း မတော်တရော် ပုံစံမျိုးထွက်ကာ ရယ်စရာ ကောင်းနေတတ်သည်။ ။ ဖြူငွေက အရပ်မြင့်သူမို့ ဖြူငွေရဲ့ ဘောင်းဘီရှည်တွေဟာ မိနီဝတ်တိုင်း တရွတ်တိုက် ဖုတ်သိမ်း တံမြက်လှည်း၊ ဘောင်းဘီအနားတွေက မည်းညစ် စု

တ်ပြတ်သတ်နေတတ်သည်။ ။ စကတ်ရှည်တွေကိုတော့ ခါးအထက်ပိုင်း အထိ ဆွဲဆွဲတင်ပြီး ဝတ်တတ်သဖြင့် ပုံစံက ဂျုံကာရုပ်ပေါက်နေသည်။ ။ အမြင်မတော်သူ မနောက်ပဲ ဖြတ်တောက် ပြင်ဆင်ပေးရသည်။ ။

အိမ်က ညီမတော် ဖြူဥက အသုံးအစွဲ လက်ဖွာသူမို့ ဆံပင်ဆိုးဆေး တို့၊ မိတ်ကပ် နှုတ်ခမ်းနီ တို့ ကို ကြိုသလို လျှောက်ဝယ်ပြီး သူမကြိုက် လျှင်....

“ဟဲ့... မိနီ နင်ယူလိုက်”

ဟု အနှမြောမရှိ ပေးတတ်မြဲ...။ မိနီအဖို့ ကတော့ ဖြူဥအကျဆိုတာ သူ့အတွက် အကောင်းချည်းပဲမို့ ဖြူဥဆီက တစ်ခုခုရလိုက်တိုင်း ပျော်လွန်းလို့ ခစ်ခစ်တက်နေသည်။ ။ ပြီးတော့ ...နဖူးအတိ လည်ကုပ်အတိ ညှပ်ထားသော သူ့ဆံပင်တွေကို သူ့ဘာသာ လက်တည့်စမ်းပြီး ဆေးတွေလျှောက်ဆိုး၊ သူ့နှုတ်ခမ်း အထော်အလန်ကို ထူပျစ်နေအောင် နှုတ်ခမ်းနီ အရဲကြီးတွေဆိုးပြီး မင်းသမီးတွေ အိုက်တင်ပေးသလို စုထော်ထော်လုပ်ထားတဲ့ အခါ ဘယ်လို ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ရုပ်မှန်းကို မသိပါ။

ဖြူဥကတော့ မိနီကို ဟာသလို သဘောထားကာ ပါးနီတွေ ဆိုးခိုင်း၊ အိုင်းရဲဒိုးတွေ ဆွဲခိုင်း၊ မိနီ ဆံပင်ကို ပုံစံ အမျိုးမျိုး ဖြတ်တောက်ပေး၊ ဆေးရောင်အဆန်းတွေ စပ်ဆိုးပေး၊ သူ့အကျ နားကပ် ပြူးပြူးကြီးတွေ ဆွဲပေး၊ မိနီနဲ့ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်တဲ့ ကိုးရိုးကားရား ကြိုးတစ်ချောင်း ဂါဝန်အနီရဲရဲတို့ ဘာတို့ ကို ဆင်မြန်းပေးပြီး မိနီကို ကြည့်ရင်း အူတက်မတတ် ရယ်မောနေတတ်သည်။ ။

အဲဒီ မိနီဟာ အိမ်အတွက် လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းရုံကလွဲပြီး မီးဖိုချောင်ကိစ္စ ချက်ရေး ပြုတ်ရေးမှာ ဘာမှ အသုံးမဝင်ပါ။ မခိုးတတ်၊

မဝှက်တတ် ရိုးသားတာလေးတစ်ခုကြောင့် သာ အိမ်အတွက် လက်သုံး
တောင်ငွေးသဘောမျိုး ခေါ်ထားရတာပင်...”

မိနီဟာ ရိုးပေမယ့် အထုံအနံတော့ မဟုတ်၊ ဟိုနေရာ ဒီနေရာ စပ်စပ်
စပ်စပ်ပါတတ်၊ စပ်စုတတ်သူမို့ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေအကြောင်းဆို
သူက မနောထက် ပိုသိသည် ။ ရပ်ကွက်ထဲက စာအုပ်ငှားဆိုင်၊ အခွေ
ငှားဆိုင်ကို နေ့တိုင်း သွားနေသူမို့ အကြားအမြင်ကတော့ ခပ်များများ ပ
င်။

မနောမှာ တော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်မှာ ပဲ မီးဖိုချောင်ကိစ္စနှင့် သာ
လုံးပန်းနေရသူမို့ အပြင်လည်း သိပ်မထွက်ဖြစ်။ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေ
နဲ့ လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး မသိလှပါ။

မနောတို့ ရပ်ကွက်မှာ ကိုယ်ပိုင်ခြံဝန်းလေးတွေ၊ လုံးချင်းတိုက်လေး
တွေရှိပေမယ့် သစ်သားအိမ် ခပ်သေးသေးလေးတွေလည်း
ကြိုကြားကြိုကြား ရှိကာ ပိုက်ဆံရှိသူ၊ မရှိသူ၊ ပညာတတ်သူ၊ မတတ်သူ
ရောနှောနေသည့် ရပ်ကွက်မျိုး...။

မနောတို့ မိသားစုဟာ အချမ်းသာကြီး မဟုတ်ပေမယ့် ပြေလည်
ချောင်ချိသည့် အနေအထားမှာ ရှိပါသည် ။ မနောတို့ အဖေက အရာရှိ ၀
န်ထမ်းတစ်ဦးမို့ နေပြည်တော်မှာ သွားနေရသည် ။ မနောတို့ အမေက
လောလောဆယ် ပုသိမ်မှာ တာဝန်ကျနေသည့် တက္ကသိုလ်က တွဲဖက်ပါ
မောက္ခ တစ်ဦးပင်။

အလုပ်အကိုင် အသီးသီးအရ ဖေဖေရော မေမေပါ အိမ်မှာ ရှိမနေနိုင်
တာမို့ ဒီအိမ်ရဲ့ အုပ်ချုပ်သူဟာ သမီးကြီး မြတ်မနောဖြူ ဖြစ်လာသည် ။

သို့သော် ..... မြတ်မနောက ဘယ်လောက်ပဲ အုပ်ချုပ်ချုပ်နေနေ မော
င်လေး သီကျူးနဲ့ ညီမလေး ဖြူဥတို့ ကတော့ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ အုပ်ချုပ်

ခံ လူတန်းစားဟု သတ်မှတ်ပုံမရဘဲ ကိုယ့်သဘောကိုယ်ဆောင်ကာ လွတ်လပ်စွာ ရှင်သန်တော်မူကြတာမို့ မနောမှာ နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ ရယ်မောနေရတတ်ပါသည်။ ။

ဖြူဥနဲ့ သီကျူးက နှစ်နှစ်ကြီး နှစ်နှစ်ငယ်မို့ သူငယ်ချင်းပေါင်းပေါင်းကြသည်။ ။ ဖြူဥက ၁၉ နှစ်၊ သီကျူးက ၂၁ နှစ်။ မနောက ၂၆ နှစ်မို့ သူတို့ နဲ့ ဆို အသက်ကလည်း ကွာ၊ အစ်မကြီးမို့ အမိရာလည်း ဖြစ်ကာ လူကြီးမလေးလို ဖြစ်နေရပြန်ပင်။

မနောက အိမ်မှာ အနေများ ပေမယ့် ဖြူဥနဲ့ သီကျူးက သင်တန်းတကာ အကြောင်းပြကာ အိမ်မကပ်၊ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ တစ်စီးတည်းသော ဂျစ်ကားကို သူယူသွားမယ်၊ ငါယူသွားမယ် နှင့် အမြဲအဝေမတည့်ဘဲ ရန်ဖြစ်တတ်ကြသေးသည်။ ။ ဟန်ဖုန်းကိုယ်စီဖြင့် လျှောက်လိမ့်နေတတ်ကြသော သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို မြတ်မနော ဘယ်လိုမှ မိအောင်မလိုက်နိုင်....။ အကြီးမို့ အလျှော့ပေးခြင်းမှာ အကျင့်ပါကာ သူတို့ အဝေမတည့်သည့် ကားကိုလည်း ဝင်လုစီးမနေတော့ဘဲ ရပ်ကွက်နား မလှမ်းမကမ်းက ဈေးကို ခြေကျင်သွားတဲ့ အခါသွား၊ ဆိုက်ကားနဲ့ သွားတဲ့ အခါ သွား၊ ကြုံသလိုပင် မြို့ထဲတွေ ဘာတွေ တစ်ခါတလေ ထွက်တော့မှ သာ တက္ကစီလေး ဘာလေး ငှားစီးသွားရပါသည်။ ။

အမြဲ အေးရာ အေးကြောင်း နေနေတတ်တဲ့ မနောဟာ ဒီမောင်နဲ့ ဒီညီမရဲ့ ခြေလှမ်း မမှန်ပုံတွေကို ရိပ်စားမိပေမယ့် လုံးစေ့ပတ်စေ့တော့လည်း မသိတာမို့ ဒီအချိန်မှာ စပ်စုမ မိနီကိုပဲ ရသလောက် စစ်ပေါက် မေးရတော့မှာ ပင်။

“မဟန်ဘူးဆိုတာ ဘယ်လို မဟန်တာလဲ၊ ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါ မိနီရယ်...”

“မဟန်ဘူးဆိုတာ မမိုက်တာကို ပြောတာလေ မမကြီးရဲ့ ....”

“ဘာက မမိုက်တာလဲ...”

“ရုပ်ကလွဲရင် အားလုံး မမိုက်ဘူး မမကြီးရဲ့ ”

“အေး.... ပြောစမ်းပါဟယ်၊ မမကြီးကို သေချာပြောပြစမ်းပါ”

“သူ့မှာ အစ်ကိုလေးမတိုင်ခင် ရည်းစားတင် သက်စေ့လောက်ရှိတာ..

.”

“ဟယ်... တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ မမကြီးရဲ့ ၊ မိနီက အပိုင်မသိရင် မပြောဘူး၊ မိနီ စာအုပ်သွားသွားငှားတဲ့ ဆိုင်က လူစုံတယ်၊ သတင်းလည်း စုံတယ်၊ အဲဒီ စာအုပ်ဆိုင်ဘေးမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှိတယ်၊ အအေးဆိုင်လည်း ရှိတယ်၊ အဲဒီဆိုင်မှာ ချောကလျာက ခဏခဏ ထိုင်တယ်၊ ထိုင်တိုင်းလည်း ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့အဖော်ကလည်း ဘယ်တော့မှ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး ၊ စာအုပ်လာငှားတဲ့ သူ အချင်းချင်း ချောကလျာကို လှမ်းကြည့်ပြီး အတင်းတုတ်ကြတာတွေလည်း မိနီကြားရတာ နားနဲ့ တောင် မဆံ့ပါဘူး မမကြီးရာ...၊

“ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်၊ မမိုက်တာ နောက်တစ်ခုကလေ ...ခုန လာသွားတဲ့ သူ့အစ်ကိုတွေ အားလုံးက လူမိုက်တွေချည်းပဲ မမကြီးရဲ့ ...၊ ညည အရက်မူးပြီး ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရန်ဖြစ်တဲ့ သူနဲ့ ၊ ထောင်ကျဖူးတဲ့ သူနဲ့ ၊ လောင်းကစားလုပ်တဲ့ သူနဲ့ ....”

“အမလေး ကြားရတာ မမကြီး ရင်တုန်လိုက်တာ မိနီရယ်၊ သိကျူးက ကြိုက်စရာရှားလို့ ဒါမျိုးမှ ကြိုက်ရသလားဟယ်”

“အစ်ကိုလေး ပြောတာတစ်ခုတော့ မိနီ ကြားဖူးတယ်”

“ဘကြားတာလဲ...၊ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ..”

“အစ်ကိုလေးက မမဖြူ့ကို ပြောတာ၊ မမဖြူ့က အစ်ကိုလေးနဲ့ ချောကလျာနဲ့ ကြိုက်နေမှန်းသိပြီး ဟားတုန်းက၊ အစ်ကိုလေးက ပြန်ပြောတာ.... ကစားပွဲဆိုတာ လက်ရည်တူချင်း ကစားမှ စိတ်လှုပ်ရှား ဖို့ ကောင်းတာတဲ့ ...”

“ဟင်.... အဲဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ဟိဟိ... မမကြီးကလည်း ဒါတောင် မသိဘူးလား”

“မိနီရယ်... အရေးထဲမှာ နင်က ရယ်နိုင်သေးတယ်နော်၊ မမကြီးဖြင့် စိတ်ပူလို့ သေတော့မယ်၊ အကောင်းဖြေပါဟဲ့”

“အစ်ကိုလေးကလည်း ရည်းစားရှုပ်တဲ့ သူ၊ ချောကလျာကလည်း ရည်းစားရှုပ်တဲ့ သူ၊ အတူတူချင်း ကြိုက်နေကြတာကို ပြောတာပေါ့ မမကြီးရဲ့ ...”

“ဒါဆို ..သီကျူးကိစ္စကို အစောကြီးကတည်းက ဖြူညသိတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ များ တောင် ကိုယ့်အစ်ကိုကို နည်းနည်းပါးပါး မတားမြစ်ဘူးလား၊ သူမ တားလည်း ငါ့ကိုလာတိုင်ရောပေါ့”

“ဘယ်တိုင်လို့ ဖြစ်မလဲ မမကြီးရဲ့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ...”

“မမဖြူ့တိုင်ရင် မမဖြူ့ရဲ့ ရည်းစားကိစ္စတွေကို အစ်ကိုလေးက ဖော်မှာ ပေါ့၊ သူတို့ ချင်းက အညှာကို ကိုင်ပြီး ခြိမ်းခြောက်ထားတာကိုး၊ သစ္စာဖောက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

မမကြီးက စိတ်ရှုပ်သလို မျက်ခုံးလေး အတွန့်ချိုးကာ မျက်နှာက ပေ

စောင်းစောင်း၊ မော့တော့ တော့လေးဖြင့် ငြိမ်တွေလျက် စဉ်းစားသလို လုပ်နေလိုက်ပြီးမှ မိနီကို ဆတ်ခနဲ ငုံ့ကြည့်ကာ....

“မိနီ...”

“ရှင် ...မမကြီး”

“နင် ....နင်က ဖြူအကြောင်းရော.. သီကျူးအကြောင်းရော အားလုံးသိရက်နဲ့ ဘာလို့ ငါ့ကို လာမပြောလဲဟင်၊ ကြည့်စမ်း... လက်စသတ်တော့ နင်ကမှ ငါ့ကို အကြီးအကျယ် သစ္စာဖောက်နေတာ၊ ဒီကိစ္စတွေကို ဒီလောက်သိရက်နဲ့ စောစောစီးစီး လာပြောပါတော့လား...”

မမကြီးက မိနီကို ခေါက်ဖို့ ရွယ်တာမို့ မိနီက မျက်လုံးမှိတ်ကာ ဇက်ကလေးကို ပုထားလိုက်ရင်း..

“မိနီကြောက်လို့ ပါ မမကြီးရဲ့ ၊ မိနီတိုင်ပြောရင် မမဖြူနဲ့ အစ်ကိုလေးက မိနီကိုတွေ့တိုင်း ခေါင်းခေါက်လိုက်၊ ဆွဲဆိတ်လိုက်၊ ဆံပင်ဆောင့်ဆွဲသွားလိုက်၊ နားရွက်ဆွဲလိုက်နဲ့ နှိပ်စက်ကြမှာ ၊ ဟိုတစ်ခါ မမဖြူရည်းစားကိစ္စ တိုင်ပြောမိတုန်းကဆို မိနီမှာ အဲဒီလို နှိပ်စက်တာတွေ ခံခံနေရတာ...”

မနောက မိနီကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း “ဒုက္ခပါပဲဟယ်...၊ ဒီကိစ္စတွေကို ငါလည်း သိမှ မသိခဲ့တာ...”

မမကြီးက နံ့တာ အတာကိုး...။ ဘယ်သိပါ့မလဲဟု မိနီက မမကြီးကို ပြန်ကြည့်ရင်း သနားသလိုလိုလေး တွေးမိရပါသည် ။

မိနီအထင်တော့ ဒီအိမ်မှာ မမကြီးတစ်ယောက်သာ အထုံဆုံးဟု ပင်.. ။ မမကြီးကို ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲ ငြိမ်သက်အေးဆေးနေသည် ။ ဝတ်သည့် အဝတ်စားတွေဟာလဲ ရိုးရိုးတုံးတုံးကြီးတွေပင်...။ ပါတိတ်လုံချ

ည်နှင့် ဘလောက်စ် ခါးမတိုမရှည် ပွပွလေးတွေကိုသာ အမြဲဝတ်ပြီး ညှပ်ဖိနပ်ကလေးတွေပဲ အမြဲ စီးတတ်သည်။ ကျစ်ဆံမြီးရှည်ကြီး တစ်ချောင်း ကျစ်ချထားသော ဆံပင်က တင်ပါးနားမှာ ဝဲနေသည်။ ရှေ့ဆံပင်တွေကို နောက်လှန်သိမ်းထားပုံက ရိုးရိုးကြီးဖြစ်သော်လည်း နဖူးပြေပြေလေးက လှတာမို့ တစ်မျိုးတော့ ယဉ်သလိုပင်...။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ မိနီ ကြံကြံဖန်ဖန်... တွေးမိသည်။ မမကြီးနဲ့ ကိုသီကျူးတို့ မမဖြူတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ဟာ မောင်နှမ အရင်းတွေမှ ဟုတ်ပါ့လေစဟု ပင်...။

အစ်ကိုလေးနဲ့ မမဖြူတို့ က ပူလောင်လှုပ်ခတ်သလောက် မမကြီးက အေးချမ်းသိမ်မွေ့သည်။ ကိုသီကျူးတို့ က သမီးရည်းစားကိစ္စ အရှုပ်အထွေးများ သလောက် မမကြီးမှာ တော့ ယင်ဖိုတောင် သန်းဖူးပုံမရ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ပဲ ချက်ကာပြုတ်ကာ အချိန်ကုန်နေသော မမကြီးကို ရှစ်စပ်က ဂျင်ဂျင်လည်သည့် ကိုသီကျူးတို့ မောင်နှမက လှည့်စားချင်တိုင်း လှည့်စားလို့ ရနေတာပင်...။ မမကြီးအစားတော့ မိနီရင်လေးပါသေးရဲ့ .....။

“ဖုန်းခေါ်ကြည့်လိုက်ဦးမှ ....”

စိတ်တွေရှုပ်ကာ ဘာက ဘယ်လို စလုပ်ရမှန်းမသိသော မနောက တော့ ဖုန်းရှိရာသို့ ခပ်သွပ်သွပ်လေး လျှောက်သွားပြီး သီကျူးဖုန်းကို ခေါ်လိုက်၊ ဖြူငွ ဖုန်းကိုခေါ်လိုက် လုပ်ပါသော်လည်း ရလဒ်က အရင်အတိုင်းသာ။

ခေါင်းတွေလည်း ကိုက် လာပြီမို့ မနောက နားထင်စပ်ကလေးကို ဖိထောက်ကာ ဖုန်းစင်လေးနားမှာ ဆက်ထိုင်နေမိဆဲ.....

“မမကြီး... အစ်ကိုလေး သွားတတ်တဲ့ နေရာတွေကို ကိုသောတမော

င်များ သိမလားမသိဘူး”

မိနီ စကားကြောင့် မှောင်အတိကျနေသော မနောရဲ့ အာရုံထဲမှာ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ကိုသောတမောင်...”

ဟုတ်တာပေါ့။ သောတမောင် တစ်ယောက်လုံးရှိတာပဲ။ ငါ ဘာလို့ ဒါကို မစဉ်းစားမိတာလဲ။

သောတမောင်ဆိုတာ သီကျူးရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းလေ...။ သီကျူးတို့ ဖြူဥတို့ ရဲ့ ဆိုးမျိုးကို ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အနွဲ့အတာခံခဲ့ရသူလေး...။ သီကျူး သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် သီကျူးလို ငပွေ ငရှုပ်မဟုတ်ဘဲ အနေအထိုင် ရိုးသားအေးချမ်းလှတာမို့ မနောက သီကျူးကိုသာ မောင်လေး မခေါ်မိရင်နေမယ်၊ သောတမောင် ကိုတော့ မောင်လေးဟု မကြာခဏ နှုတ်ကျိုးစွာ ခေါ်မိတတ်ပါသည်။

သောတမောင်က မနောတို့ နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်ထဲမှာ နေသူမို့ ဝေးဝေးလံလံလည်း သွားရှာစရာ မလိုပါ။ သောတမောင်ကို စဉ်းစား အားကိုး လိုက်ခိုက် မှာ မနော နည်းနည်းတော့ စိတ်အေးသွားရကာ ဖုန်းခွက်ကိုမပြီး အလွတ်ရနေသည့် ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော်... ဖုန်းက ရိုးရာမပျက်ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာ ပြင်ပမှာ ပင်...။ သောတမောင်တို့ အိမ်က အထပ်မြင့်တိုက်မဟုတ်၊ တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးမို့ ဖုန်းက အိပ်ခန်းထဲ အတွင်းပိုင်းရောက်နေလျှင် ဆက်သွယ်မှု ဧရိယာပြင်ပဖြစ်သွားတတ်တာပင်...။ မနောက ဖုန်းကို ဆက်မခေါ်တော့။ နီနီးလေးပဲမို့ သွားလိုက်တော့မည်ဟု စဉ်းစားကာ...

“မိနီ ....အိမ်တံခါးကို သေသေချာချာ သော့ခတ်၊ ခြံတံခါးကိုလည်း ခတ်ဖို့ မမေ့နဲ့ ဦး၊ နင်အခု ခြံတံခါး သော့မခတ်လို့ ဟိုလူတွေ ခြံထဲထိ ဝင်

လာနိုင်တာ မဟုတ်လား၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ဖုန်းဆက်ရင် ဘာမှ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ၊ ငါစက်ချုပ်ဆိုင်မှာ အင်္ကျီသွားအပ်တယ်လို့ ပဲ ပြောလိုက်၊ သီကျူးနဲ့ ဖြူဥ ဖုန်းဆက်ရင် အရေးကြီးလို့ အိမ်ကို အမြန်ပြန်လာလို့ ပြော၊ သောတမောင်ဖုန်းကို ခေါ်ဖို့ လည်း ပြော၊ ကြားလား....”

မနောက အဝတ်အစားပင် မလဲတော့ဘဲ အိမ်နေရင်းဝတ်သည့် ပါတိတ်လုံချည် တစ်ပတ်နွမ်းနှင့် ဘလောက်စံပွပွလေးနှင့် ပင်... ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး ချိုင်းကြားညှပ်ပြီးအိမ်မှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာသည် ။ သောတမောင်တို့ အိမ်က ဟိုဘက်လမ်းထိပ်မှာ မို့ လမ်းလျှောက်လာနေဆဲမှာ မနောလိုပဲ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာနေသည့် သောတမောင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည် ။

မနောက အားရှိသွားကာ သွက်သထက်သွက်အောင် လျှောက်လိုက်သည် ။

သောတမောင်ကလည်း ကပိုကရို ပုံစံလေးနှင့် လျှောက်လာနေသော မမကြီးကို လှမ်းမြင်တာနှင့် အပြေးတစ်ပိုင်းလေး လျှောက်လာကာ...

“မမကြီး ...”

“သောတ...”

“မမကြီး ဘယ်သွားမလို့ လဲ..”

“မင်းဆီ လာတာ...”

“ကျွန်တော်လည်း မမကြီးဆီလာတာ၊ ဟိုဘက်လမ်းက လူမိုက်တွေ မမကြီးတို့ ခြံထဲ ဝင်သွားတယ် ကြားလို့ စိတ်ပူပြီး အမြန်ပြေးလာတာ...”

“မမကြီးလည်း အဲဒီကိစ္စအတွက်ပဲ မင်းဆီလာတာ၊ သီကျူးက သူတို့ ညီမ ချောကလျာကို ခိုးပြေးလို့ ဆို ပြီး မမကြီးကို

လာကြိမ်းမောင်းသွားကြတာ၊ မမကြီး ကြောက်လိုက်တာ မောင်လေးရယ်”

မမကြီးက သောတမောင်ကို အားကိုးတကြီး တိုင်တည်သလိုလေး ပြောလိုက်တာမို့ သောတမောင်က မမကြီးကို သနားသွားရပါသည်။ ။

မမကြီး တစ်ယောက်ဟာ အမြဲပဲ သနားစရာကောင်းနေတော့တာ။ အသက်ကသာ မငယ်လှ တော့ပေမယ့် မျက်လုံလေးတွေ ကြည်ကြည်စင်စင်နှင့် ဘယ်လိုလေးမှန်း မသိအောင်ကို ဖြူစင်နေတော့တာ။

“မကြောက်ပါနဲ့ မမကြီးရဲ့ ...၊ မင်းမဲ့ တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်တာ၊ သူတို့ ဘာမှ လာလုပ်လို့ မရပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့ ထင်သလို သိကျူးက ချောကလျာကို ခိုးပြေးတာလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ သေချာလား...”

မမကြီး မျက်လုံးလေးတွေက အရောင်တောက်လာသည်။ ။

“သေချာပါတယ် မမကြီးရဲ့ ၊ သိကျူးအကြောင်း ကျွန်တော် အသိဆုံးပါ”

“အေး .....ဟုတ်သားပဲ၊ သိကျူးအကြောင်းကို မောင်လေးက ပိုသိမှာ ...၊ မင်း သိသလောက် ပြောပြစမ်းပါ မောင်လေးရယ်၊ မမကြီး ရင်ပူးလွန်းလို့ ပါ”

“သိကျူးက ချောကလျာကို ချစ်မှ မချစ်တာ မမကြီးရဲ့ ၊ ချောကလျာနဲ့ တွဲရတာ ပျော်စရာကောင်းလို့ အပျော်တွဲတာတဲ့ ...၊ ချောကလျာဟာ သူလက်ထပ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး တဲ့ ”

“ဟုတ်လား...၊ ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သိကျူးကို လောလောဆယ် ဆက်သွယ်လို့ မရတာ ခက်တယ် မောင်လေးရဲ့ ....၊ သိကျူး

ပျောက်နေတော့ သူများ စွပ်စွဲချင်စရာ ဖြစ်တာပေါ့၊ မဟုတ်ရင်လည်း မဟုတ်ကြောင်း သေချာမှ ဖြစ်မယ်၊ သိကျူးကိုတွေ့မှ ဖြစ်မယ်”

သောတမောင်က ခဏငြိမ်သက်သွားပြီးမှ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့လာရင်း မဝံ့မရဲနှင့် ....

“မမကြီး....”

“ပြောလေ မောင်လေး....”

“ဟိုလေ...”

“အင်း....ပြောလေ”

“ကျွန်တော် .... ကျွန်တော် အာမတော့ မခံရဲဘူး”

“ဘာကိုလဲ..”

“သိကျူးစိတ်ကို...”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ....”

“သူ့စိတ်က ခုတစ်မျိုး တော်ကြာ တစ်မျိုး၊ မယူချင်ဘူး ပြောပြီးမှ ယူချင် လာပြီး တကယ် ခိုးပြေး ရင်လည်း အခက်...”

“ဟယ်... ဒုက္ခ....”

မနောက ရင်ဘတ်ကလေး အသာဖိကာ ရေရွက်လိုက်မိသည် ။ ခုနအေးချင်ချင်ဖြစ်သွားသော စိတ်က ချက်ချင်းပြန်ပူလာသည် ။ သောတမောင် တစ်ယောက်ကလည်း ခေါင်းခေါက်ချင်စရာ...။ ဒါ့ကြောင့် လည်း သိကျူး ခိုင်းဖတ်ဖြစ်နေတာ...။ အေးလေ ... သူက ရည်းစားတောင်မှ မထားဖူးဘူးလို့ ဖြူဥပြောတာ ကြားဖူးနေတာပဲ။ သူလည်း ဒီအချစ်ကိစ္စတွေကို ဘယ်သိပ်သိပါ့မလဲ....။

ဒင်းပုံစံလေး ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ရိုးအေး လှုပ်စိကလေးမှန်း သိသာ
နေတဲ့ ဟာ။ တွေ့လိုက်ရင် ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုအကွက်လေးနဲ့ ပုဆိုးလေး
ကျစ်ကျစ်ဝတ်ပြီး ဆံပင်တိုထောင်ထောင်ကလေးနဲ့ ၊ တစ်လောကလုံး
ကို ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့ မျက်နှာထားမျိုးနဲ့ ....။

“သီကျူး သွားတတ်တဲ့ နေရာတွေ မင်းသိလား သောတမောင်....”

“သိတယ် မမကြီး...”

“ဒါဆို ...မမကြီး သီကျူးကို လိုက်ရှာချင်တယ်၊ မင်းကူရှာပေးဦးနော်
”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမကြီး”

“အရင်ဆုံး ဘယ်သွားရင် ကောင်းမလဲ”

“သူ့ သင်တန်းအောက်မှာ သူထိုင်နေကျ အင်တာနက်ကဖေးဆိုင်ရှိ
တယ်၊ အဲဒီကို အရင်လိုက်မယ်”

“အေး၊.... လမ်းထိပ်ထွက်ပြီး တက္ကစီ ငှားရအောင်”

“ကျွန်တော့် ကားနဲ့ သွားမယ်လေ မမကြီးရဲ့ ....”

“ဪ.....အေး.....ဟုတ်သားပဲ၊ အရေးထဲဆို ပူထူပြီး မေ့တယ်ဟယ်...
.”

“လာ.... မမကြီး ကားသွားယူပြီး သွားရအောင်၊ ကျွန်တော့်ဖုန်းနဲ့ လ
ည်း သီကျူးဖုန်းကို ခေါ်ခေါ် ကြည့်နေမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ သောတရယ်....”

“ကျေးဇူးတင်ရင် မနက်ဖြန် ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ ငါးရုံအူ ချက်ကျွေး၊
ကျွန်တော် လာစားမယ်”

“အေးပျံ့ဟဲ့... အရေးထဲမှာ ငတ်ကြီးကျမနေပါနဲ့ ...”

မမကြီးက သောတမောင်ကို မျက်စောင်းကလေးထိုးရင်း သောတ
မောင်နောက်မှ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ ။

*